

Czwartek, 15 stycznia 2009 r.

56. podkreśla potrzebę priorytetowego potraktowania wsparcia rozwoju partii politycznych, wewnątrzpartyjnych grup tematycznych zasiadających w Zgromadzeniu Narodowym, społeczeństwa obywatelskiego oraz mediów; uważa, że na wspólnocie międzynarodowej spoczywa obowiązek sfinansowania w całości lub częściowo budżetu wyborczego, oraz udzielenia pomocy przy wdrażaniu wszystkich przepisów afgańskiego prawa wyborczego, w tym dotyczących weryfikacji kandydatów;

57. przed nadchodzącymi wyborami prezydenckimi i parlamentarnymi, które mają mieć miejsce w Afganistanie odpowiednio w 2009 i 2010 r., wzywa Komisję i rząd Afganistanu, by dalej zachęcały do działań na rzecz emancypacji politycznej kobiet i odpowiednio je finansowały, zwłaszcza w prowincjach, zważywszy, że w ostatnich wyborach do rad prowincji liczba kandydatek była niewystarczająca do obsadzenia 124 mandatów przeznaczonych dla kobiet;

58. jest zdania, że Komisja powinna zwiększyć środki przeznaczone na zwalczanie handlu środkami odurzającymi oraz zaleca, aby ofiarodawcy czynili wszelkie starania, by produkcja zastępcza pozwoliła osiągnąć wystarczające dochody, doprowadzając tym samym do wyeliminowania upraw maku;

59. przypomina o swoim zaleceniu dla Rady z dnia 25 października 2007 r. w sprawie produkcji opium dla celów medycznych w Afganistanie ⁽¹⁾, odrzucającym, w ramach kompleksowych programów na rzecz rozwoju, fumigację jako sposób likwidacji plantacji maku w Afganistanie i oferującym wsparcie w zakresie rozważenia możliwości i wykonalności naukowego projektu pilotażowego pod hasłem „mak dla celów leczniczych”;

*
* *

60. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich, jak również rządowi i parlamentowi Islamskiej Republiki Afganistanu.

Równe traktowanie mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy

P6_TA(2009)0024

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2009 r. w sprawie transpozycji i stosowania dyrektywy 2002/73/WE w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy (2008/2039(INI))

(2010/C 46 E/13)

Parlament Europejski,

— uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽¹⁾ zawarte przez Parlament, Radę i Komisję,

⁽¹⁾ Dz.U. C 263 E z 16.10.2008, s. 651.

⁽¹⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.

Czwartek, 15 stycznia 2009 r.

- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/73/WE z dnia 23 września 2002 r. zmieniającą dyrektywę Rady 76/207/EWG w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy (¹),

- uwzględniając art. 45 Regulaminu,

- uwzględniając sprawozdanie Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A6-0491/2008),

- A. mając na uwadze, że zasady demokracji i rządów prawa zapisane w Traktacie upoważniają prawodawcę do monitorowania przyjętych przez siebie przepisów,

- B. mając na uwadze, że zadanie Parlamentu jako współprawodawcy w zakresie monitorowania wdrażania dyrektywy 2002/73/WE jest skomplikowane z uwagi na niewielką ilość informacji udostępnianych przez Komisję; w związku z tym przesłano pisma z prośbą o informacje do właściwych komisji narodowych parlamentów i organów ds. równości, spośród których odpowiedziało 27 narodowych parlamentów i 16 organów ds. równości,

- C. mając na uwadze, że dyrektywa 2002/73/WE jest kamieniem milowym w procesie dążenia do równości kobiet i mężczyzn oraz przeciwdziałania dyskryminacji ze względu na płeć w całym społeczeństwie,

- D. mając na uwadze, że dyrektywa 2002/73/WE zdefiniowała dyskryminację bezpośrednią i pośrednią oraz molestowanie i molestowanie seksualne, zabroniła dyskryminacji kobiet związanej z ciążą lub urlopem macierzyńskim i zapewniła prawo powrotu na to samo lub równoważne stanowisko po urlopie macierzyńskim, ojcowskim lub adopcyjnym, jeżeli państwa członkowskie uznają takie prawa,

- E. mając na uwadze, że państwa członkowskie podjęły szereg zobowiązań z tytułu wdrażania dyrektywy 2002/73/WE do dnia 5 października 2005 r., takich jak:
 - wskazanie organu lub organów właściwych do spraw promowania, analizowania, nadzorowania i wspierania równego traktowania mężczyzn i kobiet,
 - promowanie dialogu między partnerami społecznymi w celu wspierania równego traktowania, włącznie z nadzorowaniem praktyk w miejscu pracy, poprzez układy zbiorowe itp.,
 - wspieranie dialogu z właściwymi organizacjami pozarządowymi w celu promocji zasady równego traktowania,
 - zaplanowane i systematyczne promowanie równego traktowania w miejscu pracy, np. poprzez sprawozdania na temat równości w przedsiębiorstwie prezentujące regularnie informacje o równym traktowaniu mężczyzn i kobiet,
 - skuteczne środki zapewniające faktyczne sankcje w wypadku naruszenia dyrektywy, przy czym rekompensata dla ofiar nie może być ograniczona poprzez wcześniejsze ustalenie górnego limitu, z wyjątkiem bardzo nielicznych przypadków,
 - zapewnienie osobom, które wspierają ofiary dyskryminacji ze względu na płeć i molestowania, takiej samej ochrony przed niekorzystnym traktowaniem,

(¹) Dz.U. L 269 z 5.10.2002, s. 15.

Czwartek, 15 stycznia 2009 r.

- składanie Komisji co cztery lata sprawozdań dotyczących środków przyjętych w celu zapewnienia szczególnych korzyści osobom płci niedostatecznie reprezentowanej w działalności zawodowej, a także wdrażanie tych środków,
 - zapewnienie, że przepisy umów lub porozumień naruszających dyrektywę podlegają zmianie lub są uznane za nieważne,
- F. mając na uwadze, że powolne lub niskiej jakości wdrażanie dyrektywy 2002/73/WE zagraża realizacji strategii lizbońskiej i wykorzystaniu pełnego potencjału zdolności społecznych i gospodarczych UE,
- G. mając na uwadze, że wiele państw członkowskich doświadczyło trudności w transponowaniu dyrektywy 2002/73/WE, zwłaszcza w zakresie wprowadzania do ich ustawodawstw szczegółowych i właściwych środków na rzecz poprawy równości płci oraz na rzecz zmniejszenia dyskryminacji w odniesieniu do uzyskiwania zatrudnienia, do szkolenia zawodowego i awansu oraz do warunków pracy,
- H. mając na uwadze, że w obszarach tych należy wziąć pod uwagę problematykę płci,
- I. mając na uwadze, że dyskryminację ze względu na płeć w innych aspektach społecznych i politycznych pogłębiają utrzymujące się różnice w zakresie płac kobiet i mężczyzn, zwłaszcza pomiędzy tzw. sfeminizowanymi i zmaskulinizowanymi sektorami gospodarki,
- J. mając na uwadze, że niezależność ekonomiczna kobiet ma zasadnicze znaczenie dla ich emancypacji, a zatrudnienie wraz z zapewnieniem praw jest gwarancją ich osobistego rozwoju i integracji społecznej, a zatem należy ulepszyć przepisy dotyczące równego traktowania kobiet i mężczyzn,
1. wzywa Komisję do uważnego monitorowania transpozycji dyrektywy 2002/73/WE oraz zgodności z prawodawstwem wynikającym z tej transpozycji oraz do dalszego wywierania presji na państwa członkowskie; podkreśla potrzebę udostępnienia odpowiednich środków dla realizacji tych celów;
 2. przypomina o ust. 34 porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa, a w szczególności o zobowiązaniu Rady do zachęcania państw członkowskich do sporządzania i publikowania tabel ilustrujących korelację między dyrektywami a krajowymi środkami transpozycji; uważa, że dostępność tabel korelacji ułatwiłaby zadanie Komisji w zakresie monitorowania transpozycji dyrektywy 2002/73/WE;
 3. zauważa, że bliska współpraca między właściwymi komisjami parlamentów krajowych a Parlamentem Europejskim w ramach monitorowania transpozycji i wdrażania przepisów w zakresie równości płci przybliżyłaby tę kwestię politykom i obywatelom;
 4. docenia liczne i szczegółowe odpowiedzi przekazane w krótkim czasie przez narodowe parlamenty i organy ds. równości na temat obecnego stanu wdrażania oraz związanych z nim problemów;
 5. ubolewa, że sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady, które ma się opierać na informacjach przekazanych przez państwa członkowskie przed końcem 2005 r., jest jeszcze niedostępne;
 6. ubolewa nad faktem, że w niektórych krajowych przepisach nie przyjmuje się wystarczająco jasno i wyraźnie definicji dyskryminacji bezpośredniej i pośredniej, molestowania i molestowania seksualnego;

Czwartek, 15 stycznia 2009 r.

7. jest zaniepokojony, że w szeregu państw członkowskich zakres stosowania zakazu dyskryminacji jest niewystarczająco szeroki z punktu widzenia zgodności z dyrektywą 2002/73/WE; przypomina, że zakaz dyskryminacji dotyczy zarówno sektora prywatnego jak i publicznego;

8. ubolewa nad faktem, że niektóre przepisy krajowe naruszają zasadę skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających sankcji, wprowadzając górne limity wypłacania rekompensat lub odszkodowań ofiarom dyskryminacji;

9. zwraca uwagę na fakt, że mniej korzystne traktowanie kobiet związane z ciążą lub urlopem macierzyńskim stanowi dyskryminację; ubolewa, że niektóre państwa członkowskie nie uznały wyraźnie prawa powrotu na to samo lub równoważne stanowisko po urlopie macierzyńskim;

10. wzywa państwa członkowskie do zadbania o pełną, prawidłową i skuteczną transpozycję oraz odpowiednie wdrożenie wszystkich postanowień dyrektywy 2002/73/WE;

11. przyjmuje z zadowoleniem starania tych państw członkowskich, które rozszerzyły lub wzmocniły wymogi dyrektywy 2002/73/WE, a zwłaszcza inicjatywy, które wprowadziły ochronę przed dyskryminacją w nowych kategoriach;

12. zwraca się do państw członkowskich o podjęcie kroków w celu zachęcenia pracodawców do sprzyjania takim warunkom pracy, które uniemożliwiają molestowanie seksualne i molestowanie na tle płci, oraz do ustanowienia szczególnych procedur zapobiegających takiemu zachowaniu;

13. wzywa państwa członkowskie do budowy zdolności i zapewnienia odpowiednich środków organom ds. równego traktowania i równych szans dla kobiet i mężczyzn określonych w dyrektywie 2002/73/WE i przypomina o wymogu dyrektywy w zakresie zagwarantowania niezależności tych organów;

14. odnotowuje różne podejścia do wdrażania art. 8a dyrektywy 2002/73/WE, w którym podkreśla się potrzebę współpracy i wymiany najlepszych wzorców między państwami członkowskimi; uważa, że zarówno sieć Komisji skupiająca krajowe organy ds. równości płci jak i Equinet stanowią ważne narzędzia wzmocnienia tej współpracy i promowania jednolitego wdrażania prawa Wspólnoty w dziedzinie równego traktowania kobiet i mężczyzn;

15. przyjmuje z zadowoleniem zamiar Komisji dotyczący przeprowadzenia w 2009 r. badania poświęconego organizacji organów ds. równości; zachęca Komisję i państwa członkowskie do oceny poziomu wiedzy obywateli UE na temat usług oferowanych przez organy ds. równości oraz do zainicjowania kampanii informacyjnych w celu poprawy znajomości tych organów;

16. zwraca uwagę na niewystarczający poziom świadomości praw wynikających z dyrektywy 2002/73/WE wśród kobiet, jak wskazuje niewielka liczba postępowań w zakresie równości płci oraz składanych skarg; zwraca się do państw członkowskich, związków zawodowych, pracodawców i organizacji pozarządowych do zintensyfikowania starań na rzecz informowania kobiet o możliwościach dostępnych dla ofiar z tytułu krajowych przepisów obowiązujących od 2005 r.;

17. zwraca uwagę na ograniczone zaufanie do ochrony sądowej wśród ofiar dyskryminacji; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia, że udzielane wsparcie jest niezależne i łatwo dostępne, do zwiększenia gwarancji dla ofiar dyskryminacji oraz do zapewnienia ochrony sądowej osobom występującym w obronie osób chronionych dyrektywą 2002/73/WE lub składającym zeznania w ich imieniu;

Czwartek, 15 stycznia 2009 r.

18. wzywa Komisję do zbadania, czy państwa członkowskie dbają o to, aby ofiarom, stowarzyszeniom i organizacjom, które mają uzasadniony interes w zapewnieniu zgodności z przepisami dyrektywy 2002/73/WE, nie uniemożliwiano, poprzez przeszkody prawne lub inne, np. za krótkie terminy, wszczęcia postępowania sądowego w razie naruszenia przepisów zapewniających ochronę przed dyskryminacją i naruszenia równości praw lub, w przypadku ofiar, dochodzenia pełni praw wynikających z dyrektywy 2002/73/WE w innych postępowaniach administracyjnych;

19. uznaje pozytywne skutki dla zapobiegania występowaniu praktyk dyskryminacyjnych i dla ich oceny, których źródeł można upatrywać w bliskiej współpracy organów ds. równości i inspektorów pracy; wzywa państwa członkowskie, aby kładły nacisk na szkolenie inspektorów pracy w zakresie nowych obowiązków wynikających z transpozycji dyrektywy 2002/73/WE oraz na nowotworzone narzędzia, takie jak przesunięcie ciężaru dowodu;

20. podkreśla kluczową rolę organizacji pozarządowych w udzielaniu wsparcia ofiarom dyskryminacji; zwraca się do władz publicznych o przeznaczenie środków na projekty w zakresie mediacji i wsparcia, które są trudniejsze do przeprowadzenia od kampanii informacyjnych;

21. podkreśla znaczenie wiarygodnych, porównywalnych i dostępnych wskaźników ilościowych i jakościowych oraz statystyk uwzględniających płeć dla zapewnienia wdrażania i monitorowania dyrektywy; wzywa organy ds. równości do zwiększenia wysiłków na rzecz prowadzenia niezależnych badań, publikowania niezależnych sprawozdań i przedstawiania zaleceń dotyczących wszelkich kwestii związanych z dyskryminacją; przypomina o roli Europejskiego Instytutu ds. Równości Mężczyzn i Kobiet, któremu powierzono zadanie gromadzenia i analizowania informacji dotyczących równości płci, podnoszenia świadomości obywateli UE w dziedzinie równości płci oraz opracowywania narzędzi metodologicznych wspierających uwzględnianie problematyki płci;

22. wskazuje na potrzebę wzmocnienia dialogu między partnerami społecznymi w celu stosowania zasady równego traktowania poprzez monitorowanie praktyk w miejscu pracy, układy zbiorowe, kodeksy postępowania, badania i wymianę doświadczeń oraz dobrych wzorców;

23. zwraca się do państw członkowskich, aby zachęcały pracodawców do dostarczania pracownikom i ich przedstawicielom regularnych informacji związanych z poszanowaniem zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn;

24. zwraca się do państw członkowskich, aby zachęcały pracodawców do regularnego dostarczania pracownikom i ich przedstawicielom informacji dotyczących równości płci;

25. podkreśla potrzebę opracowywania krajowych mechanizmów celem monitorowania wdrażania zasady równości wynagrodzenia i powrotu do pracy po urlopie macierzyńskim, ojcowskim lub opiekuńczym nad członkiem rodziny;

26. zauważa, że różnica w zakresie płac nadal istnieje, a kobiety zarabiają średnio o 15% mniej niż mężczyźni, co oznacza, że różnica ta zmniejszyła się tylko o 1% w latach 2000-2006 i że odsetek kobiet na stanowiskach kierowniczych wciąż jest znacznie niższy niż w przypadku mężczyzn; podkreśla potrzebę opracowania krajowych mechanizmów monitorowania i wdrażania zasady równości wynagrodzenia i wzywa Komisję, aby odnowiła w tym celu planowanie środków wsparcia, zapewniając przy tym stosowne poszanowanie zasady pomocniczości;

Czwartek, 15 stycznia 2009 r.

27. podkreśla konieczność wspierania inicjatyw, które przyczyniają się do ustanowienia i wdrożenia w przedsiębiorstwach polityki w zakresie zasobów ludzkich i pozytywnych środków promujących równość płci; zachęca państwa członkowskie do zalecenia przedsiębiorstwom sporządzania i wdrażania planów na rzecz równości płci oraz promowania zrównoważonej pod względem płci reprezentacji w ich organach kierowniczych i decyzyjnych;
28. przypomina państwom członkowskim o znaczeniu czynnego uwzględniania problematyki płci i godzenia życia rodzinnego z zawodowym podczas opracowywania i wdrażania przepisów prawnych;
29. kładzie nacisk na konieczność walki ze szczególnymi przeszkodami, jakie napotykają kobiety i dziewczęta niepełnosprawne oraz rodzice dzieci niepełnosprawnych, w odniesieniu do równego dostępu do edukacji i rynku pracy, oraz na konieczność dostosowania środków w celu włączenia wymiaru równości płci do wszystkich polityk, a także dostosowania środków do szczególnych potrzeb takich grup;
30. podkreśla konieczność zapewnienia większej elastyczności w odniesieniu do urlopu rodzicielskiego, w szczególności w przypadku rodziców dzieci niepełnosprawnych;
31. wzywa państwa członkowskie do przyjęcia ukierunkowanych środków w celu walki z dyskryminacją dziewcząt i młodych kobiet w okresie przejściowym pomiędzy szkołą a szkoleniem zawodowym, a także pomiędzy szkoleniem zawodowym a życiem zawodowym, a także podczas powrotu na rynek pracy po urlopie macierzyńskim lub opiekuńczym; podkreśla konieczność tworzenia publicznych placówek opieki nad dziećmi, opieki pielęgniarskiej i pomocy osobom starszym; przypomina państwom członkowskim o zobowiązaniu, jakie podjęły w tej sprawie na szczycie w Barcelonie w 2002 r.
32. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, parlamentom narodowym oraz krajowym organom ds. równości.

Sytuacja w Strefie Gazy

P6_TA(2009)0025

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2009 r. w sprawie sytuacji w Strefie Gazy

(2010/C 46 E/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Bliskiego Wschodu, w szczególności rezolucje z dnia 16 listopada 2006 r. w sprawie sytuacji w Strefie Gazy ⁽¹⁾, z dnia 12 lipca 2007 r. w sprawie Bliskiego Wschodu ⁽²⁾, z dnia 11 października 2007 r. w sprawie sytuacji humanitarnej w Strefie Gazy ⁽³⁾ oraz z dnia 21 lutego 2008 r. w sprawie sytuacji w Strefie Gazy ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 242 z dnia 22 listopada 1967 (S/RES/242 (1967)), 338 z dnia 22 października 1973 r. (S/RES/338(1973)) i 1860 z dnia 8 stycznia 2009 r. (S/RES/1860(2009)),
- uwzględniając IV Konwencję Genewską z dnia 12 sierpnia 1949 r. dotyczącą ochrony osób cywilnych podczas wojny,

⁽¹⁾ Dz.U. C 314 E z 21.12.2006, s. 324.

⁽²⁾ Dz.U. C 175 E z 10.7.2008, s. 579.

⁽³⁾ Dz.U. C 227 E z 4.9.2008, s. 138.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0064.